ՋՈՋԱՆՑ ՏՈՒՆ

ԿԱՄ

ՍԱՍՄԱՅ ԾՌԵՐ*

(Գեւաշու բարբառ)

ՍԱՆԱՍԱՐ ԵՒ ԲԱՂԴԱՍԱՐ

Ա.

1. *Կընի—չընի մի խայ թակեւոր կըլնի. սա մի ախչիկ ունի: Էտ թակեւորի ախչիկ շատ խօրօտ կըլնի: Աջմու թակեւորի տղայի աչք կինի Արևելից թակեւորի ախչկան: Աջմու թակեւորն էլ շատ զօրըս կէլնի խաբար կը ղրկի Արևելից թակեւորի մօտ, որ քու ախչիկ տը տաս յըմ** տղին:*

2. *Մի էրկու տիր[1] խաբար տը ղրկի, կասի.—«Թիւ ախչիկ տու յըմ տղին»: Էն էլ կասի. «Ես խայ եմ, տիւ աջամ, ես յիմ ախչիկ չըմ ի տայ»:*

3. *Աջմու թեակեւոր կասի.—Թէ քիւ ախչիկ չտաս եմ տղին, ձե[2] յմեն տը մօրթեմ:*

4. *Ախչիկ որ տը լսայ, կը մտածի ինոր[3] վրէն, կասի.—Յիմ սաբաբով էսա յմէն մարթ տը սպանեն, ինոնց տղեներ տը մընան յեթիմ, ձի[4] տանիծեն, վերչ զօռով ձի տը տանեն. աղէկն էն ա, որ ես յըմ կամքէօվ էրթամ, ձի չանիծեն. յըմ խօր թակեւորութէն էլ գէնա[5] մնայ:*

---

* Վէպս գրի առնող Մայր Աթոռի գրաշար Յարութիւն Ասլեանը չունէր ընդհանուր վերնագիր. իսկ մեր ընտրածի մասին խօսելիք կ'ունենանք յառաջաբանում: Յ. Ասլեանին այս վէպը պատմել է Գեւաշու Տեշող գիւղացի 25 տարեկան Եղիազար Յակոբեանը. վերջինս էլ լսել է Մեզանցի մի ծեր մանրավաճառից: Ե. Յակոբեանը վէպս պատմելուց առաջ՝ մէկ-երկու տարի բանւոր էր Վաղարշապատում:

Ստեփան Կանայեանց.

** Այս վէպում յըմ. յիմ, յեմ ձեւերի մէջ սկզբնատառ յ-ն պէտք է հնչել գերմաներէն j-ի եւ մեր ե-ի նման իբրեւ մի վանկ:

1. Անգամ: 2. Ձեզ: 3. Իր: 4. Ինձ: 5 Դարձեալ, կրկին.